

A magyar korona-eszmében rejlő politikai lehetőség időszerűségéről.

Üdvözlöm a Magyarok Világszövetsége X. Világkongresszusának minden résztvevőjét.
Köszönöm a megtisztelő felkérést és a bizalmat Patrubány Miklós elnök úrnak

I. Egy-egy történelmi korszak, egy-egy rendszer megítélése nemcsak az utókornak nehéz, de a kortársnak se könnyű. Már a szempontok is, melynek alapján véleményt mond, pláne jövőt vizionál bárki (jelen esetben én), természetesen szubjektív. Minden esetre, ebben a bonyolult politikai helyzetben kötelesség a konzekvenciák levonása, ha szubjektív is. Még egyszer köszönöm, hogy erre lehetőséget kaptam.

Az emberek többségének fogalma sincs, hogy egyáltalán, mi a RENDSZER, amiben élünk. Mik annak meghatározó jellemzői? (Ezt jól mutatja, hogy máig tömegek tagadják, hogy 1990-ben rendszerváltozás történt volna. Pedig történt. Mégpedig alapvető.)

Ma olyan rendszerben élünk, amelyben, aki gyereket hoz a világra, nem lehet biztos abban, hogy a gyerekének lehetősége lesz majd önmagáról és a családjáról gondoskodni. Egyik napról a másikra munkanélküli lesz, se társadalombiztosítás, se nyugdíj, se munkabér. Azon a földön, amelyiken a felmenői szántottak, vetettek, kereskedtek, alkottak, - egyszerűen nincstelen földönfutó lesz. Mára elfelejtődött, hogy az emberi társadalom egy folyamatosság, s a ma élő emberek elődei által felhalmozott vagyon és tudás, mindannyiunk közös öröksége, azaz köztulajdon.

PÉNZÜGYI- és GAZDASÁGI ÉRDEKCSOPORTOK igazgató tanácsaiban ülő emberek LOBBISTÁKAT fogadnak, akiknek a feladata a törvényhozó POLITIKUSOK meggyőzése, korrumpálása, hogy számukra kedvező törvényeket hozzanak. A politikusok feladata a NÉP torkán lenyomni akár a saját érdekei ellen való törvényeket is. A politikusokat ebbéli a tevékenységükben támogatják a SAJTÓ, az EGYHÁZAK és az ERŐSZAKSZERVEZETEK. A pályázati és lobbirendszer maga a korrupció.

Ez a RENDSZER globalizálódott. Mára kifulladás látszik. Jelen pillanatban a pénz-túlkínálattal felpörgetett világgazdaságot („buborék-gazdaságot”) a pandémia álcája alatt épp szanálják. Közben a világ-elit (benne a mieink is) menti a menthető globális vagyonokat, és természetesen a hatalmat.

Mára a *haza* teljesen elvont fogalommá vált. Az *ország* azonban anyagi valóság. A mi ősi országunkat jelen pillanatban nyolc államban közigazgatják, de valójában néhány tucat, államok-nemzetek feletti nagytőkés csoport húzza termékeny földjének hasznát.

Megelégedhet-e egy nép azzal, hogy a hazája csupán egy üres, absztrakt szimbólum legyen és ne tartson igényt a hozzá tartozó országra?

A Szent Korona és a hozzá kapcsolódó eszme segíthet-e visszahelyezni a nemzeti közösséget felségjogaiba? A királyság intézménye felett is elszaladt a történelem. Lásd az angliai történéseket. Ám a magyar korona-gondolat és az abban meglévő, - fél évezred óta kihasználatlan, - politikai lehetőség hihetetlenül időszerű.

A szimbolikus politizálást a NER tökélyre vitte. A nemzeti jelképeket propagandájában tartalom nélküli elvont fogalommá tette, kihasználta és lejáratta. Nem egyszer egyenesen gúny tárgyává tette. (Lásd csak a 2Rule sportmárkát, „tusványost”, vagy a „nemzeti” trafikokat!)

Lásd mit tettek a Szentkoronával is:

A 2000. évi EMLÉKTÖRVÉNY kimondja, hogy a Szent Korona a magyar állam folytonosságát és függetlenségét megtestesítő ereklye. Az évforduló alkalmából a Szent Koronát a nemzet múzeumából a nemzetet képviselő Országgyűlés oltalma alá helyezték, és még Szent Korona Testületet is létrehoztak. Még a 2010. június 14-én elfogadott Alaptörvény preambuluma is hivatkozik a koronára: "Tiszteletben tartjuk történeti alkotmányunk vívmányait és a Szent Koronát, amely megtestesíti Magyarország alkotmányos állami folytonosságát és a nemzet egységét."

Ezek üres frázisok! Mert, ha minden jog és tulajdon forrása a „tiszteletben tartott” Szent Korona, akkor ezt tartalmilag érvényesíteni illene és lehetne ma is. A korona-eszme alapvetően POLITIKAI gondolat! A nemzet ősi szabadságfelfogásának, a közszabadsághoz való töretlen ragaszkodásának bámulatos ereje évszázadokon keresztül ÁTHASONÍTOTTA a monarchikus koronafelfogást a nemzeti szuverenitást kifejező állam-fogalommá. A korona nem egyszerű régiség, történelmi ereklye, vagy isteni tulajdonságokkal felruházott misztikus-vallásos kegytárgy.

A király személyétől, sőt magától a koronától elváló korona-fogalom Deák Ferenc alkotmányfelfogásában már „nem a királyi hatalom jelképeként, hanem az állam, vagyis Magyarország, mint állam jelképeként jelenik meg.

De mit lehet tenni, ha az állam-hatalommal szemben merül fel a társadalom, a nemzet, a nép szuverenitásának kérdése, - mint pl. napjainkban? A hatalom egy emléktörvényben kijelenti, hogy tiszteletben tartja a Szent Koronát. Ez azonban nem érvényesül a törvényekben és a végrehajtásban. Ha csak a földkérdést nézzük! Kié a termőföld? 1848 óta a szent-korona (azaz az össznemzet!) földtulajdon-jogára vonatkozó jogtétel az ADOMÁNYRENDSZER és az ÖSISÉG eltörlésével nagyon meggyengült.

Mára ismét elsőrendű politikai-hatalmi kérdéssé lett a föld-tulajdonlás kérdése. Egy állam földterülete össznemzeti vagy-e, vagy szétprivatizálható vagyontárgy? A föld tulajdonlásának és használati jogának szabályozása alapvetően el kellene, hogy térjen más termelőeszközökétől (pl: tőke, épület...). Az ország területének közel 70%-a termőföld. (A világtáglag 9%). 50%-a jó minőségű szántó. (A világtáglag 3%). Ebből következik, hogy nálunk

a nemzet fennmaradásában, a lakosság eltartásában és foglalkoztatásában a mezőgazdaság döntő jelentőségű ágazat, óriási lehetőségekkel.

Az 1990-es „kárpótlási törvény” megalkotóinak legsúlyosabb bűne volt, hogy a FÖLD TULAJDONLÁSÁT általános vagyoni- és privatizációs törvények keretében tárgyalták, más vagyontárgyakkal azonosan kezelve. Ma döntő többségében vörösbárók és narancsbárók folytatnak rajta rablógazdálkodást. (A monokultúrás magyar mezőgazdasági termelés 80%-a exportra megy, és a hazai vízfogyasztás 80%-ért felelős.) Az agrobiznisz a versenyképesség bővítésében hajszolja a profitot, kizsákmányolja legfontosabb természeti kincsünket, a termőföldet.

A COVID-19 idején vált szemmel láthatóvá a globalista, kortárs-kapitalista világgazdaság válságának mélysége. Wolfgang Streeck írja A kapitalizmus végnapjai-ban (2016): A végelgyengülés tünetei: Gazdasági stagnálás, eladósodottság, társadalmi egyenlőtlenség, oligarchikus elosztás, a közvagyon kifosztása, nyílt és egyre szemtelenebb korrupció, globális anarchia! Igen! Ez van! Öt éve írta!

Az EMBERISÉG jövője nagyrészt a föld-kérdés megoldásán múlik. Mert a digitális technológia ijesztő fejlődése ugyan átstrukturálhatja az egész világot, mégis a mezőgazdaság marad a világgazdaság legfontosabb szektora.

A NER legnagyobb bűne, hogy amit sürgősen tennie kellene és lehetné is, nem teszi. Az új világkorszak küszöbén, amikor a civilizált emberiség nagy döntések előtt áll, valóban példamutatóak lehetnénk. Természeti adottságaink lehetővé teszik a sokoldalú, teljes vertikumú mezőgazdálkodást. Különös tekintettel az élelmiszer-önellátásra. Ez nem csak népegészségügyi, foglalkoztatás-politikai, de biztonság-politikai kérdés is. A legelső lépés a szuverenitásunk visszaszerzéséhez vezető úton. (Nem árt emlékeztetni arra, hogy ma nincs szuverén magyar állam. Nincs önálló pénz-, honvédelmi, és külpolitikánk!)

Egy nemzetgazdaságot nem lehet totálisan kiszolgáltatni különböző lobbieredeknek. A gazdaság SZÜKSÉGES szerkezetátalakítása ebben a PÉNZRENDSZERBEN nem oldható meg, ugyanis épp ez a pénzügyrendszer a válság alapvető oka.

De az a közgazdasági szemlélet sem tartható tovább, ami nem tud szabadulni a fenntartható fejlődés dogmától, a versenyképesség és a GDP-mutatók hajszolásától!

De olyan politikai rendszer sem tartható tovább, amelyben az államhatalom képtelen az állampolgárai túlnyomó többségének, - nem a csekélyszámú kiválasztottaknak! – megalégedésére vezetni az országot.

A NER igen kegyetlenül bánik országa polgáraival. A magyar lakosság általános testi-lelki egészsége katasztrofális, demográfiai mutatóink kétségbeejtőek, a nemzettudatot pártok és egyházak tartják fogva.

II. A megroggyant globalista gazdaság politikai rendszere a többpártrendszer, ami mára a kibontakozás, a szükséges társadalmi átalakulás egyik fő akadályává vált. A pártok által kisajátított közhatalom visszatársadalmosítása halaszthatatlan politikai feladat.

Orbán mára minden állami rendelkezési jogot privatizált. A migrációs válság idején hozott válságtörvény, és a mostani pandémiás jogrend mellett nem árt emlékezni arra, hogy 2016. decemberében a fideszes országgyűlés megfosztotta közjogi erejétől a népszavazást.

Az Alaptörvény módosításakor kihagyták belőle a népfeliséget szavató kulcsmondatot, mely szerint Magyarországon a legfőbb hatalom a népé, amely hatalmát időnként közvetlenül, népszavazással gyakorolja. Az Alaptörvény ezzel szemben a legfőbb hatalmat az Országgyűlésnek adta. Az országgyűlés pedig átruházta Orbánra.

A Fidesz-kormány a hatalomra kerülése óta közel 900 új törvényt, és megszámlálhatatlan egyéb jogszabályt alkotott. Ez a permanens jogalkotás lényegében folyamatos ex-lex állapot. A törvénytörő törvények sorozatgyártásával alakított jogrend megváltoztatása viszont nem jogi, hanem POLITIKAI kérdés. Ám ha jól meggondoljuk, még ebben az abszurd helyzetben is létezik jogszerű, egyszerű, békés és DEMOKRATIKUS megoldás.

Mi a teendő, ha a társadalom, a passzív ellenállás lehetőségén (nem szavazok, nem vásárolok) túllépve, aktívan, cselekvően vissza akarja szerezni az őt megillető legfőbb hatalmat?

A különböző politikai szervezetek ennek a levezénylésére alkalmatlanok. Úgy általában elfogadják a rendszer játékszabályait, gyakran tudatos vagy gyámoltalan kollaboránsok. Valódi alternatív üzenetük nincs. Társadalmi elfogadottságuk és a hitelük egyre kevesebb. Többnyire tagság nélküli média-pártok, ezek háttere, és valódi szándéka kideríthetetlen. Mára a társadalom egészséges működésének a kerékkötőivé váltak. A pártrendszer, mint politikai rendszer felett is átlépett a történelem. Mint a globalista kapitalista rendszer minden más alrendszere felett! Objektíve, törvénytörően.

A hatalommegosztás klasszikus intézményei (Országgyűlés, Alkotmánybíróság, Ügyészség) a törvénytelen törvények foglyai, így a helyzet megoldása tőlük nem várható.

Az egyes embernek, aki mindenféle köldökzsinóron lógva teljesen kiszolgáltatott a rendszernek, kevés a lehetősége az ellenállásra.

A civil szervezetek erőssége, hogy konkrét célok megvalósítására képesek tömegeket mozgósítani. Jól használják a nyilvánosság újfajta közösségi fórumait. Kulcsszerepük lesz a társadalom újjászervezésében. Tevékenységüket a politikai hatalom nem véletlenül korlátozza.

Az átfogó és sikeres megoldáshoz egy országos méretű és kitekintésű intézményre van szükség. Ami nemcsak bontani, de építeni is képes. Úgy tűnik, hogy a privatizált állam, és a pártok által kisajátított, monopolizált közhatalom visszatársadalmosításának feladata a polgármesterekre hárul.

Közhatalmi funkciójukat tekintve ugyanis, az ehhez szükséges legnagyobb legitimitással ők rendelkeznek. Őket a nép, a helyi lakosság közvetlenül választotta meg. (Nem úgy, mint a miniszterelnököket, köztársasági elnököket, akiket pártpaktumok tettek székeikbe.)

A polgármestereknek - hivatalukból adódóan - olyan eszközeik vannak, (apparátus, logisztika) amilyenek senki másnak. S ott vannak a terepen, többségi lakossági felhatalmazással.

Bárhonnan jöttek, mindegy! Vallásuk, pártállásuk valójában érdektelen. A lényeg, hogy merre mennek, hová tartanak! Ha a települések választott vezetői még nem ismerték volna fel, rá kell ébreszteni őket lehetőségükre, felelősségükre, és kötelességükre! Ha valakiknek, hát nekik tudni kell, mit nem akar, és mit akar a magyar társadalom!

A 2011. évi CLXXXIX. (189) törvény mellékletében a polgármester részére előírt eskü szövegében ez olvasható „(...) *Az Alaptörvényéhez hű leszek: jogszabályait megtartom és másokkal is megtartatom; tisztégemből eredő feladataimat a település fejlődésének előmozdítása érdekében lelkiismeretesen teljesítem, tisztégemet a magyar nemzet javára gyakorlom.*”

Nos! Ha az Alaptörvény egyenesen kötelességévé teszi a polgármestereknek, hogy hűek legyenek az Alaptörvényhez, és tisztégüket ne csak a település lakói érdekében, de az egész magyar nemzet javára gyakorolják, akkor tegyék is azt. Esküjük is erre kötelezi őket! Ha csak és kizárólag a településük lakóinak az érdekeit tartják szem előtt, már ezzel a nemzeti közakaratot szolgálják.

Legközelebb 2024-ben lesz önkormányzati választás, addig nagy valószínűséggel a jelenlegi polgármesterek lesznek hivatalban. 2024-ig bőven van idő megszervezni a Polgármesterek Országos Gyűlését, ami törvényesen, széles társadalmi felhatalmazással alkotmányozhat is.

A globalista-kapitalizmus válságából a kiút - törvényszerűen, szükségszerűen, - a helyi társadalom öntudatra ébredése és megerősödése lesz. A termőföld, és az ember közelében alakul ki az az új társadalomszervezési mód, amely a kapitalizmusnak, mint termelési rendszernek is sikeres alternatívája lesz. Ehhez a Kárpát-medencében minden adottság megvan.

A Polgármesterek Országos Gyűlése - kihasználva a rendszer adta lehetőséget, természetesen, a rendszerből való kilépést jelentené. Azaz a pártokra épített politikai rendszer helyett, a helyi társadalom választott vezetőinek az intézményesített összefogása a közhatalmat jogszerűen, törvényesen, valódi demokratikus legitimitációval visszatársadalmasíthatná.

Egy ilyen gyűlést nyugodtan nevezhetünk NEMZETGYŰLÉSNEK, felesküdt tagjait nemzetgyűlési képviselőknek, és rájuk bízhatjuk az alkotmányozást, egy új Társadalmi Szerződés megfogalmazását. A Nemzetgyűlés által meghatározott elvek, és célok megvalósítását szolgáló törvények megalkotása a 22-es Országgyűlés kötelező feladata lesz.

Az alaptörvény semmisítéséről már folynak viták, de a rendszerből való kilépés, mint alternatíva, eddig fel sem merül. Ideje elgondolkodni rajta. Orbán után - képtelenség lesz kibogozni törvények-rendeletet minden ága-bogát! A Polgármesterek Országos Gyűlése simán hatályon kívül helyezheti az Alaptörvényt! Precedens? Legyen precedens! A jó példa. A magyar modell, amiben az egyes állampolgár és az államhatalom között ott az erős, felelős, felhatalmazott önkormányzat, mint önálló entitás, s ami minden körülményben nép-párti!

A társadalomnak vissza kell szereznie önmaga befolyásolásának képességét. Ez nem jogászi szakmunka, hanem helyzetfelismerés, és politikai döntés kérdése!

Ennek a sorsfordító nemzetgyűlésnek a koordinálására és a rendezvény moderálására egyetlen szervezet lehet alkalmas, a magyarság legnagyobb, független civil szervezete, a Magyarok Világszövetsége. Ebben partner lehet egy olyan miniszterelnök, aki korábban polgármesterként bizonyított. A 22-es választásoknak végül is ez a komoly tétje. A pártok utolsó nagy dobása lenne annak felismerése, hogy a pártrendszer ideje lejárt, és támogatnák az egész politikai rendszer égetően szükséges reformját, a közhatalom társadalmisításának ezt a formáját.

Sorsszerű és szerencsés fejleménynek tekinthető, hogy az előválasztási kezdeményezés miniszterelnök-jelöltjei között két hivatalban lévő, gyakorló polgármester is van. Elemi érdekük lenne ennek a politikai innovációnak a felkarolása.

A tisztánlátást persze nehezíti, hogy az egyre gazdagabb elit és az egyre szegényebb néptömegek közötti igenis létező „osztályellentét”, - a túrhetetlenül igazságtalan tulajdon és elosztási viszonyok felszámolása helyett, - egy sor ügyes KOMMUNKÁCIÓS trükkel „őshonos, migráns”, „keresztény és muszlim”, külhoni és hazai magyarok, balosok és jobbosok, most oltottak és oltatlanok, heterók és homokosok ellentévé transzformálják. Totálisan szétesett a magyar társadalom. Gond az is, hogy a pártrendszerből ugyan kiábrándultak az emberek, de egyelőre el sem tudják képzelni, hogyan működhet a társadalom pártok nélkül. Na, ennek megoldására kínálkozik valós lehetőségként a Polgármesterek Országos Gyűlése.

Ez a színes magyar valóságból kiinduló zökkenőmentes, békés rendszerváltás, a szerves átalakulás lehetséges modellje. Eszmei alapja pedig a Visegrád-Mogyoróhegyi 108Pont, benne a 108/20. mely így fogalmaz:

„A magyar nemzeti egység és állami szuverenitás megtestesítője a Magyar Szent Korona.”
Egy évezredes közjogi küzdelem, sőt lázadások irányultak arra, hogy a magyar állam megőrizze közjogi jellegét. Ne lehessen azt, mint a nyugati hűbéri társadalmakban, magánjogi alapokra helyezni. Magyarország területe, természeti kincsei, kincstára és lakói nem lehettek – nem lehetnek! - a király, vagy bárki más - pártelnök, miniszterelnök, államelnök, „üzletember”- magántulajdona.

Ideje a Koronát kivenni a vitrinből!

Új, korszerű értelmezést kell adni a korona-eszmének. Helyreállítani előbb a magyar társadalom, majd a magyar állam szuverenitását!

Egy új Társadalmi Szerződésben ki kell mondani:

1.§. A Magyar Nemzet alapítója Ügyekfia Álmos. (Vérszerződés, 888.)

2. §. A magyar állam alapítója Álmosfia Árpád. (Ópusztaszer, 896, 1896. évi VIII. törvénycikk)

3.§. Az állam azonos a nemzettel. Az államhatalom nem idegenedhet el a társadalomtól. A társadalmat megilleti az ellenállás és a választás joga.

4.§. A Szentkorona a nemzet és az állam azonosságának szimbóluma.

5.§. A Szentkorona – mint az össznemzet megszemélyesítője, minden jog és tulajdon forrása.

6.§ A Szentkorona nem válhat idegen eredetű és érdekű egyeduralkodó törekvések eszközévé.

III. Végezetül. Bárki követi majd Orbánt, szerintem két út lehetséges:

1. Ugyanezen a nyomvonalon haladás. Akkor a civilizációnk belefut a hulladékba. Nem a sötét háttérhatalom, nem a klímaváltozás, nem a pandémia, hanem a hulladék temeti maga alá csúcstechnológiás civilizációnkat.

2. Teljes irányváltás! Új politikai-, gazdasági-, és pénzügyi rendszer. Az osztálytársadalom érdekeit képviselő politikai rendszer, a föld megújuló-képességéhez igazodó gazdaság-politika, a föld eltartó-képességéhez igazodó népesedés-politika, és az ezeket a célokat szolgáló pénzügyi politika.

A globalizálódott hazugság korában nagy az igény az erkölcsi megújulásra is.

Én javíthatatlan idealista vagyok.

Köszönöm a figyelmet.